

Ἐπὶ ἀντικειμένων ὑποκειμένων εἰς σῆψιν, ἀποσυντί-
θεμαι: Φρ. Ἐξ-ξεσε καὶ πόξ-ξεσε (ἐβρόμηση, ἀποσυντετέθη
καὶ διελύθη). Συνών. ξένω (II).

ἀπόξερβος ἐπίθ. πολλαχ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ἐπιθ. ξερβός.

1) Ἀριστερόχειρ, ἐπαρίστερος ἐν συνεκφ. μετὰ τοῦ
ἀπλοῦ καὶ πρὸς ἐπίτασιν τούτου: Ξερβός καὶ ἀπόξερβος.
Συνών. ξερβός. 2) Δύσβατος, δυσπρόσιτος, τραχύς:
Ἄσμ.

Καὶ μὴ λαφῆνα ταπεινὴ δὲν πάει κοντὰ μὲ τ' ἄλλα,
μόνο 'ς τ' ἀπόσκια περπατεῖ 'ς τ' ἀπόξερβα ἀγναντεύει.

Συνών. ἄβολος Α 1, ἀνάξερβος 2.

ἀποξεστᾶσκουμαι Πόντ. (Σάντ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. ξεστᾶσκουμαι, δι' ὃ
ιδ. ξεσταίνω.

Ἀποβάλλω τὴν θερμότητα.

ἀποξευγαρίζω Κρήτ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. ξευγαρίζω.

Ἀποπερατῶ τὴν ἀροτρίασιν, τὸ ὄργωμα.

ἀποξεύω πολλαχ. ἀποξεύω Θήρ. Κρήτ. (Ρέθυμν.)
Νίσυρ. κ. ἀ. — Κορ. Ἀτ. 2,58 Λεξ. Ἡπίτ. (λ. ἀποξεύ-
γνυμι) ἀποξεύου Εὐβ. (Αὐλωνάρι.) ἀποξέφω Θήρ. Κάμπ.
Χίος ἀπουξέφτου Σαμοθρ. ποξεύω Κάλυμν. Κάσ. πο-
ξέγνω Κύπρ. ποξέγνω Κύπρ. Ρόδ. Μέσ. ἀποξέχομαι
Πόντ. (Σταυρ.)

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἀποξεύγνυμι.

1) Λύω ἀπὸ τοῦ ζυγοῦ τὰ ἐξευγμένα ζῶα, ἀποξευγνύω
πολλαχ.: Πόξεξε τὰ βούδκια τῷ ἐνύχτωσεν Κύπρ. Ἐποξέ-
ξαμεν τὰ βούδκια τῷ ἐφύασιν αὐτόθ. Ἀκόμη λ-λίην ὦραν
τῷ ἐν-νὰ ποξέξω (ἐν-νὰ=θενὰ, θὰ) αὐτόθ. Συνών. ἀπο-
δένω 3, ξεξεύω. 2) Ἀπαλλάττω τοῦ φόρτου, ἀποθέτω
τὸν φόρτον, ἀποφορτίζω Κάλυμν. Κάμπ. Ἐπόξεφα τὸ μονο-
φόρι νὰ ξεκουραστῶ μὴν ὦρην (μονοφόρι=ξύλον ἐπὶ τοῦ
ὤμου φερόμενον) Κάμπ. Συνών. ξεφορτώνω. β) Μέσ.
ξεσφίγγομαι Πόντ. (Σταυρ.): Ἄσμ.

Ξέχεσαι καὶ ἀποξέχεσαι νὰ φέρεις πολλὰ χορτάρᾳ,
κάν' νὸς καρδιά 'κὶ πονεῖ γιὰ τ' ἐσὰ τὰ ποδάρά.

3) Θέτω, τοποθετῶ Κάσ. Σαμοθρ.: Ποῦ τ' ἀπόξινις καὶ
δὲ δοῖν βίσκον; (εὐρίσκω) Σαμοθρ. Οὐνὰ τ' ἀπουξέφτουμ'
γούλη μία (ἐδῶ τὸ τοποθετοῦμεν ὅλη μέρα, πάντοτε) αὐτόθ.
Σέδα καὶ ἀπόξινέ του ἀπὰ 'ς τοῦ μ'χαί (ἔμπα καὶ τοπο-
θέτησέ τον ἐπάνω εἰς τὸ μπουχαρί, τὸ τζάκι) αὐτόθ.

4) Περαιτῶ, τελειώνω τὴν ζευξίν Εὐβ. (Αὐλωνάρι.)
Χίος κ. ἀ.: Ἐξεψε ὁ πατέρας σου; — Οὐ, ἔξεψε καὶ ἀπόξεψε
Αὐλωνάρι.

ἀποξηλεύω Μύκ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. ξηλεύω.

Καταλαμβάνομαι ἀπὸ ἀντιζηλίαν: Ἐποξήλεψα μὲ τὸ
ναύτη μου ποῦ σὲ πήρηνε γυναῖκα. Συνών. ξηλεύω.

ἀποξημία ἢ, Θράκ. (Περίστ. κ. ἀ.) ἀποξεμία Πόντ.
(Κερασ.) ἀποξεμίγια Πόντ. (Κερασ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποξημιώνω. Πβ. ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 1,76.

Ἐπανόρθωσις γενομένης ζημίας, ἀποξημιώσεις ἐνθ' ἄν.
Συνών. ἀποξημιώσει.

ἀποξημιώνω λόγ. κοιν.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. ξημιώνω.

Παρέχω εἰς τινα τὸ ἀντίτιμον τῆς προξενηθείσης εἰς
αὐτὸν ζημίας, ἀποξημιῶ: Τὸν ἀποξημιώσαν γιὰ τὴν ζημίαν

ποῦ ἔπαθε. Ποιὸς θὰ μὲ ἀποξημιώσῃ γιὰ τὰ σπασμένα; Οἱ
πρόσφυγες ἀποξημιώθηκαν γιὰ ὅσα χάσανε 'ς τὸν πόλεμο. Γιὰ
τὸ σπῆτι ποῦ μοῦ 'κοψε ὁ δρόμος ἀποξημιώθηκα.

ἀποξημιώσει ἢ, λόγ. κοιν.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποξημιώνω.

Ἀποξημία, ὃ ιδ. κοιν.: Γιὰ τ' ἀμπέλι ποῦ τοῦ 'κόψανε
πῆρε ἀποξημιώσει. Τοῦ 'κανε ζημιὰ καὶ θὰ τοῦ δώσῃ ἀποξημιώσει.

ἀποζητῶ Θράκ. Ἰθάκ. κ. ἀ. — ΚΠαλαμ. Δωδεκάλ.
Γύφτ. 2,167 καὶ Βωμ. 77 ΓΞενοπ. Ἀναδυομ. 149 ΠΠαπα-
χριστοδ. Θράκ. ἡθογραφ. 2,14 καὶ Χριστούγ. Θράκ. 13
ΚΜπαστ. 20 — Λεξ. Μ. Ἐγκυκλ. Βλαστ. Πρω. Δημητρ. ἀπο-
ζητάω Κεφαλλ. (Ἀργοςτ.) κ. ἀ. — ΑΒαλαωρ. Ἐργα 2,127
ΑΛασκαράτ. Ἡθῆ 155 — Λεξ. Πρω. Δημητρ. ἀπουζ' τῷ Ἡπ.
ἀπουζ' τῶν Ἡπ. (Ζαγόρ.) ποζητῶ Κύπρ. Νίσυρ. ποζη-
τῶν Εὐβ. (Αὐλωνάρι.)

Τὸ μεσν. ἀποζητῶ.

1) Σφόδρα ζητῶ, ἐπιθυμῶ τι Ἡπ. Θράκ. Ἰθάκ. Κεφαλλ.
Κύπρ. Νίσυρ. — ΑΒαλαωρ. ἐνθ' ἄν. ΓΞενοπ. ἐνθ' ἄν. ΚΜπαστ.
ἐνθ' ἄν. ΠΠαπαχριστοδ. Θράκ. ἡθογραφ. ἐνθ' ἄν. — Λεξ.
Βλαστ.: Εἶχε τὴν ιδέα πῶς ἡ γυναῖκα ὥσπου νὰ πεθάνῃ
στρέγει τὴν παντρεία καὶ τὴν ἀποζητᾷ ΠΠαπαχριστοδ. Θράκ.
ἡθογραφ. ἐνθ' ἄν.: Ἡ χώρα, ἔλεγον οἱ γέροι, τοὺς ἀποζητάγε
καὶ τὴν ἀποζητάγαν ΓΞενοπ. ἐνθ' ἄν. Τὸ κάθε ζῶο ἀποζητᾷ
τὴ σιγουριά καὶ τὴν καλὴ θροφή γιὰ τὸ νεογέννητο σπλάχνο του
ΚΜπαστ. ἐνθ' ἄν. || Παροιμ.

Ἐγλυκάθη ἡ γραιὰ 'ς τὰ σῦκα, | καθημέρα τ' ἀποζητά
(ἐπὶ τοῦ δυσκόλως ἀποβάλλοντος εὐχάριστον τινα ἔξιν.
Πβ. καὶ ΝΠολίτ. Παροιμ. 4,131) Κεφαλλ. || Ἄσμ.

Ἐχεις μὴλὰ 'ς τὴν πόρτα σου καὶ κλῆμα 'ς τὴν αὐλή σου,
κάμνει σταφύλι ραζακί, κάμνει κρασί μουκαῖο
καὶ ὅπου τὸ πιῇ 'νεοαίνεται καὶ πάλιν ποζητᾷ το
('νεοαίνεται = ἀνασαίνει, ἀνακουφίζεται) Νίσυρ. — Ποίημ.

... νὰ χαιρετίσης

τὴ μάνα, τὸν πατέρα σου, τὴ γῆ τὴ μητρική σου,
ποῦ ἀποζητᾷ τὴ νεότη σου, τὸ χέρι, τὸ σπαθί σου

ΑΒαλαωρ. ἐνθ' ἄν. β) Ἐπιθυμῶ πολὺ, ἐπὶ θηλέων ζῶων
ὀργώντων πρὸς συνουσίαν Κύπρ.: Ζητᾷ τῶι ποζητᾷ ἡ
φοράδα τῷ ἐν -ι-βρίσκω ἄπ-παρον νὰ τὴν σύρω. Συνών.
γυρεύω. γ) Ἐπιθυμῶ, ἐπιζητῶ τι ἐλλείπον, ἀπο-
λεσθὲν Εὐβ. (Αὐλωνάρι.) Ἡπ. (Ζαγόρ.) κ. ἀ. — ΚΠαλαμ.
Βωμοὶ ἐνθ' ἄν. ΑΛασκαράτ. ἐνθ' ἄν. ΠΠαπαχριστοδ.
Χριστούγ. Θράκ. ἐνθ' ἄν. — Λεξ. Μ. Ἐγκυκλ. Πρω. Δημητρ.:
Τὸν ἐχάσαμε τὸν πατέρα μας τσαὶ τόνε ποζητᾷμε κάθε λίγο
τσαὶ λιγάκι Αὐλωνάρι. Θὰ μὲ χάης καὶ θὰ μ' ἀπουζ' τήσ'ς
Ζαγόρ. Ἀποζητουνά κάθε φορὰ τὴ σπηλαιὰ τῶν γονέων μου
ΑΛασκαράτ. ἐνθ' ἄν. Τὰ γῦρο βουνὰ χιονισμένα καὶ κουκουλ-
λωμένα, οἱ πολιτεῖς 'ς τὸ διάβα τους βρεγμένες καὶ μουςκε-
μένες ἀποζητοῦν τὸ λαχταριστὸ νήλιο ποῦ βδομάδες τώρα δὲν
ξεμύτισε ἀπὸ τὰ βαρὲὰ σύγνεφα ΠΠαπαχριστοδ. ἐνθ' ἄν.
|| Ποίημ.

Μὴν τὴν εἶδατε, διαβάτες καὶ περάτες,
τὴ γυναῖκα μου, τὴν ἀγαπητικιά μου;
τὴν ἀποζητᾷ ἄντρας, παιδί καὶ σπῆτι

ΚΠαλαμ. ἐνθ' ἄν. δ) Ἐπιθυμῶ νὰ ἀνεύρω τι, ἀναζητῶ
ΚΠαλαμ. Δωδεκάλ. Γύφτ. 2 ἐνθ' ἄν.: Ποίημ.

Σ τὸ σπῆτι ἐδῶ τί θέλεις; καὶ ποιὸν ἀποζητᾷς;

Ἡ σημ. καὶ παρὰ Μόσχ. Λειμωνάρι. (P. G. 87,3,2908c) «ὥς
οὖν ἦλθον ἐν τῇ Λαύρᾳ ἀπεζήτησαν τὸ κελλίον αὐτοῦ».

2) Παύω νὰ ὀργῶ πρὸς συνουσίαν, εἰδικῶς ἐπὶ τῶν
θηλέων ζῶων τῶν ὁποίων παρῆλθεν ὁ ὀργασμὸς Κύπρ.:
Ἐζήτησεν ἡ φοράδα μου τῷ ὅσον νὰ βρῶ ἄπ-παρον νὰ

τὴν σύρω ἐποζήτησεν. Ἡ γὰρ μου ἦτον ζηταργά, ἀμ-μὰ ἔν τὴν ἄφησα νὰ τὴν ἀπ-πήσῃ ὁ γάρος, ἐπῆρα τὴν εἰς τὸν ἀπ-παρον, ἀμ-μὰ ὅσον νὰ πάη ἐποζήτησεν (ἦτον ζηταργά = εὐρίσκειτο ἐν ὄργασμῳ).

ἀποζούδιο τό, Ζάκ. ἀποζούδι Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐς. ζούδιο.

1) Κακόσωμον, δύσμορφον, καχεκτικὸν ἀνθρωπάριον ἔνθ' ἀν. Συνών. ἀποζούζουλο, ζούδιο, ζούζουλο.

2) Σκωπτικῶς, τὸ τελευταῖον ἐκ τῶν τέκνων Λεξ. Δημητρ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀποβυζαστάρει.

ἀποζούζουλο τό, Αἴγιν. ἀποζούζουρο Κρήτ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐς. ζούζουλο.

1) Ἀποζούδιο 1, ὁ ἰδ. : Ἀὐτὸ τὸ ἀποζούζουλο, τὸ νιάρμαρο, τί θὰ τὸ κάμωμε; Ἀὐτὸ γρήγορα θὰ πεθάνῃ (ἐκ παραμυθ.) Αἴγιν. || Παροιμ.

Ὅπου τεμπέλα, ριζικό, ὅπου βρομοῦσα μοῖρα,

ὅπου 'ναι τ' ἀποζούζουλα γίνονται παππαδιές

(ἐπὶ τοῦ παρ' ἀξίαν εὐτυχοῦντος) αὐτόθ. 2) Κατὰ πληθ.,

τὰ μετὰ τὴν ἐκλογὴν τῶν καλυτέρων ἐκ πλήθους ἀντικειμένων ἀπομένοντα ὡς ἄχρηστα ἄνευ ἀξίας Κρήτ. : Ἐπῆγαμε μὲ τὸν δεῖνα κ' ἐμαζώξαμε τ' ἀγούρια κ' ἤπηρε κείνος ὅλα τὰ καλὰ κ' ἐμένα 'δωκε τ' ἀποζούζουρα. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀποδιαλέγει.

ἀποζουζουλογῶ Πόντ. (Ὁφ. Σαράχ.)

Ἐκ τοῦ οὐς. ἀποζούζουλο καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -λογῶ, δι' ἣν ἰδ. ΓΧατζιδ. ἐν Ἀθηνᾶ 22 (1910) 247 κέξ., μετ' ἀποβολὴν τῆς συλλ. -λο- κατ' ἀνομ.

Κόπτων τὰ μετὰ τὸν θεωρισμὸν ἀπομείναντα στελέχη τῶν ἀραβοσίτων συλλέγω ἐπὶ τό αὐτό.

ἀποζουλᾶγομαι Πόντ. (Χαλδ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ ἀγνώστου δευτέρου συνθετικοῦ.

Παραπλανῶμαι : Ἐπῆεν 'ς σὰ ξύλα κ' ἐπεζουλᾶεν κ' ἐπέμ'νεν 'ς σ' ὁρμάν' (δάσος).

ἀποζούλι ἐπίθ. οὐδ. ἀμάρτ. ἀποζούλ' Πόντ. (Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποζουλίζω. Διὰ τὸν σχηματισμὸν ἰδ. ἈνθΠαπαδόπ. ἐν Ἀθηνᾶ 37 (1925) 174 κέξ.

Ὁ μὴ ἐπιτυχῶς εὐνουχισθεὶς, ἐπὶ ζώων : Ἐέντον τὸ γαρκὸν ἀποζούλ' (ἔγινε τὸ ταυρὶ ἀποζούλι, ἦτοι ἀπέτυχεν ὁ εὐνουχισμὸς του. Ἡ φρ. καὶ μεταφ. ἐπὶ ἀποτυχούσης ὑποθέσεως).

ἀποζούλιγμαν τό, Πόντ. (Σάντ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποζουλίζω.

Τὸ νὰ ἐκτυλίσῃ τις συνεστραμμένον τι, ἐκτύλιξις.

ἀποζουλίζω Πόντ. (Κερασ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.) Χίος

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. ζουλίζω.

1) Ἐκτυλίσσω, ἐπαναφέρω συνεστραμμένον τι εἰς τὴν ἀρχικὴν του θέσιν Πόντ. (Κερασ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.) : Ἀποζούλτισον τὸ ὁκοινὴν ἀσ' σὸ ποδάρ' τ' ἀλογοῦ (ἀσ' σὸ = ἀπὸ τὸ) Χαλδ. Ἀποζούλτισον τὸ κουβάριον Κερασ. Ἐπεζουλίσεν ἡ τζάμᾶ 'τ'ς (ἡ πλεξίς της) Τραπ. Πβ. ξεμπλέκω, ξεστρίβω. 2) Ψαύων τὴν κοιλίαν ἐγκύου γυναικὸς διὰ καταλλήλων κινήσεων ἀποκαθιστῶ εἰς τὴν ἀρχικὴν αὐτοῦ θέσιν τὸ ἔνεκα αἰτίας τινὸς μετακινήθην ἔμβρυον Πόντ. (Χαλδ.) : Ἐρθεν ἡ μαμμή κ' ἐπεζούλτισεν τὴν νύφην. 3) Συνθλίβω, συμπιέζω τι πρὸς ἐξαγωγήν τοῦ ἐμπεριεχομένου ὑγροῦ Χίος : Ἐποζούλισα τὴ ντομάτα.

ἀποζούμι τό, Ἡπ. Μύκ. Πελοπ. (Λακων. Σιβ.) Σκόπ. — Λεξ. Πρω. Δημητρ. ἀποζούμ' Ἡπ. Θεσσ. (Ζαγορ.) ποζούμιν Κύπρ. ποζούμι Ρόδ. ἀπόζουμο Θράκ. — Λεξ. Μ. Ἐγκυκλ. Πρω. Δημητρ. μπόζουμο Ρόδ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐς. ζουμί. Ὁ τύπ. ἀπόζουμον καὶ μεσν. Ἰδ. Ὁρνεοσόφ. 542. Διὰ τὸν μετασχηματισμὸν ἰδ. ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 2,179 κέξ.

Α) Κυριολ. 1) Ὑπόλειμμα ζωμοῦ, ὁποῦ Θεσσ. (Ζαγορ.) Κύπρ. Πελοπ. (Σιβ.) Σκόπ. — Λεξ. Μ. Ἐγκυκλ. Πρω. Δημητρ.

2) Τὸ ἐκ τῆς πλύσεως τῶν μαγειρικῶν σκευῶν καὶ πινακίων ἀκάθαρτον λιποβριθὲς ὕδωρ Θράκ. Πελοπ. (Λακων.) Συνών. ἀποπλύδι, ἀπόπλυμα, ξέπλυμα. 3) Φαγητὸν μὲ πολὺν ζωμὸν καὶ ἐπομένως κακῶς μαγειρευμένον Ρόδ. Συνών. νεροζούμι. 4) Τὸ ἐκ τῆς μπουγάδας κατασταλάζον ὕδωρ Ρόδ. 5) Ἀφέψημα χόρτων Μύκ. Συνών. ἀπόζεμα.

Β) Μεταφ. 1) Κατὰ πληθ., τὰ ἐκ πλήθους ἀντικειμένων μετὰ τὴν ἐκλογὴν τῶν καλυτέρων ἀπομένοντα ἄχρηστα Ἡπ. : Γνωμ. Διαλέοντας διαλέοντας ἐπῆρε τ' ἀποζούμα (ἐπὶ τοῦ λίαν διστακτικοῦ, ἐν τέλει δὲ ἀποτυχάνοντος). Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀποδιαλέγει. 2) Πληθ., τὰ τελευταῖα τέκνα γονέων γερόντων Ἡπ. Πβ. ἀποζούρι 1.

ἀποζουράκι τό, Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ὑποκορ. τοῦ οὐς. ἀποζούρι διὰ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -άκι.

Μικρὸς καρπὸς ὑπερβολικῶς καχεκτικὸς : Ἐδώκασί μου δγὸ τρία κουκκιά, μὰ εἶν' ἀποζουράκια.

ἀποζούρι τό, Ζάκ. Κρήτ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Χίος.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐς. ζούρα. Διὰ τὸν σχηματισμὸν ἰδ. ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 2,189.

1) Πᾶν τὸ τελευταῖον γεννηθέν, τὸ ὁποῖον πάντοτε παρουσιάζει ἀτροφίαν καὶ καχεξίαν, ἐπὶ καχεκτικῶν τέκνων, ζώων καὶ καρπῶν ἔνθ' ἀν. : Τ' ἀποζούρι 'ναι τὸ κακόμοιρο καὶ 'γὰ 'φτὸ δὲ μεγαλῶνει Ἀπύρανθ. Θαρεῖ κἀνεὶς πῶς εἶν' ἀποζούρι, ἀποδὲ δὲ γνώρισα 'ναι τόσο αὐτόθ. Ἐτοῦτο τὸ 'ουρνάκι πρέπει πῶς εἶναι τ' ἀποζούρι, 'γιατὶ εἶναι ζουρωμένο ('ουρνάκι = γουρουνάκι) αὐτόθ. Ὅλα τ' ἀποζούρια τῷ γυνδωνιῷ τζ' ἐμάζωξε κ' ἤπεψέ μου τα αὐτόθ. || Γνωμ.

Παντρεύτηκε ὁ γιὸς τοῦ Ζούρη,

διαλέοντας διαλέοντας ἐπῆρε τ' ἀποζούρι

(ἐπὶ λίαν ἐκλεκτικοῦ γαμβροῦ ἀποτυχάνοντος ἐν τέλει) Ζάκ. || Ἄσμ.

Ἐπαδρέψαμέ το πούρι | τοῦ χωριοῦ τὸ ἀποζούρι

Κρήτ. Πβ. ἀποζούμι 5β. 2) Ἡ μετὰ τὸν τρυγητὸν ἀπομένουσα ἐπὶ τοῦ κλήματος μικρὰ σταφυλὴ Κρήτ. Συνών. καμπανάρι, κουδούνι.

ἀποζουριάζω Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. ζουριάζω.

Ζαρώνω τελείως, ἐπὶ λίαν ἀτροφικῶν, καχεκτικῶν : Ἐποζούριασεν ἂ τὴ δεῖνα.

ἀποζούριασμα τό, Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποζουριάζω.

Πλήρης μαρασμός, τέλειον ζάρωμα.

ἀποζουριασμός ὁ, Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποζουριάζω.

Ἀποζούριασμα, ὁ ἰδ.

ἀποζουρίζω Πόντ. (Ὁφ. Σαράχ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. ζουρίζω.

Ἀποσπῶ τὴν ἀπεξηραμμένην ἐσχάραν τοῦ τραύματος. Συνών. ξεκορίζω.

ἀποζυγιάζω ἀμάρτ. ἀποζυάζω Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. ζυγιάζω.

Περατῶ τὸ ζύγισμα, παύω νὰ ζυγίζω : Αὔριο θ' ἀποζυάσω ! Ὁ δεῖνα κοντεύγει ν' ἀποζυάσῃ.

